

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Y. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2019, č. j. 44 A 30/2019 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. CPR-3198-3/ČJ-2019-930310-V243, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 12. 2018, č. j. KRPS-297509-28/ČJ-2018-010026. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 zákon o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 7 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákon o pobytu cizinců, se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] Správní vyhoštění bylo stěžovateli uloženo v návaznosti na kontrolu cizinecké policie, která stěžovatele společně s dalšími pěti ukrajinskými občany kontrolovala dne 2. 10. 2018 ve výrobních prostorách společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o. na adrese Boleslavská 411, Tišice - Chrást, při výkonu činnosti pomocného dělníka v kovovýrobě. Stěžovatel se při kontrole prokázal platným ukrajinským cestovním dokladem č. X, avšak nepředložil žádné povolení k zaměstnání.

[3] Ještě dne 2. 10. 2018 bylo se stěžovatelem (za přítomnosti tlumočnicka) zahájeno správní řízení. Stěžovatel k věci uvedl, že do České republiky přicestoval dne 1. 9. 2018 na návštěvu své sestřenice, načež dostal nabídku, aby si vydělal nějaké peníze na cestu zpět a na dárky. Dne 10. 9. 2018 proto zavolal panu M. do společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o. a dne 11. 9. 2018 nastoupil do zaměstnání; to přesto, že je mu známo, že nemá patřičná povolení k výkonu zaměstnání. S nikým nepodepsal žádnou smlouvu, veškerou činnost konal na základě ústní dohody, tak proběhlo i proškolení bezpečnosti práce. Ve společnosti pracoval jako pomocný dělník v kovovýrobě – odvážel špony z obráběcích strojů do speciálních kontejnerů. Práci vykonával pravidelně od pondělí do pátku v deseti hodinových směnech od 8:00 do 18:00 hodin, přičemž měl 30 min pauzu na oběd; docházku do práce si evidoval na pracovišti. Stěžovatel rovněž vypověděl, že za svou práci ještě nedostal zapláceno, odměnu měl slíbenou ve výši 80 Kč za hodinu. Zapláceno měl dostat do třetího dne měsíce, tedy do 3. 10. 2018, přičemž peníze měl vyplatit pan M. Ten mu také první den práci ukázal a následně ji kontroloval. Pracovní oblečení měl vlastní, nářadí a pomůcky byly na pracovišti. Stěžovatel dodal, že práci měl domluvenou jen do 3. 10. 2018, pak chtěl odcestovat zpět na Ukrajinu. V České republice neměl v úmyslu zůstat natrvalo, na Ukrajině má dům, svou rodinu (ženu, dceru i rodiče) a chce na Ukrajině dále žít. V České republice nenavázal žádné kulturně společenské vazby, ani je navazovat nechtěl. Na Ukrajinu se má kam vrátit a nebude ohrožen ani válečným konfliktem, který probíhá v jiné oblasti – povinnost vycestovat nepovažoval za zásah do rodinného a soukromého života.

[4] Na základě uvedeného správní orgán I. stupně uzavřel, že stěžovatel na území České republiky fakticky vykonával závislou práci bez patřičného povolení k zaměstnání a rozhodl proto o jeho správním vyhoštění, jak je uvedeno výše. V odvolání proti uložení správního vyhoštění stěžovatel namítal, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn hodnotit, zda se dopustil výkonu nelegální práce, neboť ten je správním deliktem, resp. přestupkem a tudíž si o jeho spáchání nemohl udělat obrázek sám. V rozporu se zásadou materiální pravdy dále správní orgán I. stupně podle stěžovatele nedostatečně zjistil skutkový stav věci: vycházel pouze z přítomnosti stěžovatele na pracovišti a jeho výpovědi, z nichž však nelze učinit jednoznačné závěry o tom, že se stěžovatel dopustil nelegální práce; v této souvislosti stěžovatel namítl, že správní orgán I. stupně nemá důkazy o trvalosti výkonu práce a o odměňování za ni. Podle stěžovatele se správní orgán I. stupně zcela nedostatečně zabýval i přiměřeností správního vyhoštění z pohledu jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná této argumentaci nepřisvědčila a ve svém rozhodnutí zdůraznila, že správní orgán I. stupně byl oprávněn učinit si úvahu o tom, zda stěžovatelem vykonávaná činnost vykazovala znaky závislé práce. Ve věci provedené dokazování pak bylo zcela dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, jež stěžovatel předstřel. Bylo prokázáno naplnění všech znaků závislé práce a rovněž řádně zdůvodněno, že vyhoštění nebude pro stěžovatele představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života – v tomto směru stěžovatel ani v odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, v níž v zásadě zopakoval své dřívější odvolací námítky. Krajský soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78

pokračování

odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

[6] Krajský soud se ztotožnil se závěry žalované ohledně oprávněnosti posouzení znaků závislé práce pro účely uložení správního vyhoštění ze strany správního orgánu I. stupně (uložení správního vyhoštění není podmíněno žádným předchozím rozhodnutím o přestupku), stejně jako s rozsahem dokazování a hodnocením důkazů. K tomu konkrétně uvedl, že z pohledu znaků závislé práce je významnou skutečností již samotný slib odměny za práci, nejen její vyplacení; stejně tak není rozhodné, že nedošlo k uzavření písemné dohody o výkonu práce. Pokud jde o hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, krajský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě předestřel pouze podmínky výkladu předmětného pojmu, ale nesdělil žádnou individualizovanou skutečnost svědčící o tom, jak rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života zasáhlo. V odvolání ani v žalobě neuvedl ani žádnou skutečnost, jež by vyvracela jím dříve uvedené informace – stěžovatel vede svůj rodinný život na Ukrajině a neuvedl nic, co by svědčilo o opaku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] V kasační stížnosti stěžovatel zcela opustil argumentační linii týkající se oprávnění orgánů cizinecké policie posuzovat naplnění znaků závislé práce a svou argumentaci vystavěl zejména na zpochybnění skutkového stavu věci, resp. naplnění znaků závislé práce. Stěžovatel připomněl, že v řízení vedeném z úřední povinnosti je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty svědčící ve prospěch stěžovatele. Správní orgány ovšem přihlížely jen ke skutečnostem a důkazům v jeho neprospěch, přičemž na podporu svých tvrzení neobstaraly téměř žádné důkazní prostředky. Vycházely pouze z protokolu o výsledku účastníka řízení, který je naprosto nedostatečný. Stěžovatel navíc nebyl při výslechu zastoupen a správní orgán I. stupně se jím uváděné informace ani nepokoušel ověřit (např. výsledkem zaměstnanců společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o.). Podle stěžovatele tak nebylo prokázáno, že by jeho činnost byla nelegální prací, a to zejména s ohledem na absenci soustavnosti jejího výkonu jako znaku závislé práce; zde stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120. Závěr o výkonu nelegální práce vyvrací i absence jakékoliv mzdy či jiné odměny, kterou by stěžovatel obdržel. Pokud přitom správní orgány dovozovaly existenci pracovního poměru stěžovatele s odkazem na tzv. faktický pracovní poměr (bez písemné pracovní smlouvy či jiné dohody), bylo jejich povinností takový poměr podložit řádnými důkazními prostředky, což se nestalo.

[8] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány, jejichž úvahy vzal krajský soud za své, nedostatečně zhodnotily přiměřenost dopadu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel popsal, jaká kritéria je podle § 174a zákona o pobytu cizinců třeba posuzovat, přičemž podle něj správní orgány nezohlednily specifika daného případu a celou úvahu provedly velmi okleštěně. Vzhledem k okolnostem případu je nepřiměřená i délka správního vyhoštění v rozsahu 6 měsíců. Na základě výše uvedeného stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ve věci vyjádřila pouze tak, že kasační stížností může být napaden jen způsob rozhodování správního soudu, který žalovaná nehodlá komentovat a pouze odkazuje na shromážděný spisový materiál.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační

stížnosti přípustné a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou projednávané věci je posouzení dvou základních otázce, a sice: i) zda bylo řádně prokázáno, že stěžovatel svou činností u společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o. naplňoval znaky závislé práce (a byl tedy zaměstnán), aniž by k tomu měl potřebné povolení a ii) zda se správní orgány dostatečným způsobem zabývaly přiměřeností uloženého správního vyhoštění a jeho dopady do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[13] K prvé otázce lze nejprve uvést, že žalovaná ani krajský soud nijak nezpochybňovaly, že správní orgán je s ohledem na § 3 zákona č. 500/2004 sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zásadu materiální pravdy povinen zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stejně tak nijak nezpochybňovaly povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu zjišťovat v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, všechny rozhodné okolnosti, tj. okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (zde: stěžovatele). Žalovaná i krajský soud naopak dostatečně zdůvodnily, že v tomto případě byly tyto povinnosti dodrženy a že skutkový stav věci byl zjištěn v potřebné míře.

[14] Nejvyšší správní soud se s jejich závěry zcela ztotožňuje a zdůrazňuje, že zásada materiální pravdy má samozřejmě své limity, k nimž se vyslovil již např. v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, kde uvedl, že *„aplikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z roku 2004 (dále jen "správní řád"), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.“*

[15] Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Současně platí, že okruh skutečností, které musí být dokazovány, výběr důkazních prostředků k tomu potřebných, jakož i hodnocení důkazů provedených ve správním řízení je přitom primárně věcí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Azs 22/2008 - 107). Ze správního řádu ani jiných právních předpisů přitom nevyplývá nezbytné penzum či podoba důkazních prostředků, prostřednictvím kterých je obecně nutné skutkový stav věci zjišťovat. V této souvislosti lze poukázat na význam zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 správního řádu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002, č. 330/2004 Sb. NSS, podle něhož *„dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“* (pozn. podtržení doplněno).

pokračování

[16] Z tohoto pohledu proto nelze *a priori* označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslechu stěžovatele), jestliže takový důkaz plně obstojí. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod, proč by tento důkaz obstat nemohl. Z protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 2. 10. 2018, č. j. KRPS-297509-12/ČJ-2018-010025, vyplývá, že stěžovatel vypovídal za přítomnosti tlumočnicka, že byl poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, a že na přítomnosti právního zástupce netrval. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit – vzhledem k tomu, že přímo navazovala na provedenou kontrolu, lze navíc tuto výpověď hodnotit jako skutečně bezprostřední vyličení všech rozhodných okolností případu. Předmětná výpověď současně představuje dostatečný podklad pro závěr, že činnost stěžovatele u společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o. vykazovala znaky závislé práce.

[17] Definiční znaky závislé práce jsou vymezeny v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je závislá práce „*vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*“ Ke znakům závislé práce se Nejvyšší správní soud zevrubně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, na nějž lze v podrobnostech odkázat. Podle tohoto rozsudku „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli*“, přičemž zaměstnanec musí práci vykonávat soustavně, osobně a podle zaměstnavatelových pokynů.

[18] Z výpovědi stěžovatele jednoznačně vyplývá, že byl u společnosti KOVOTRIO MACH s. r. o. fakticky zaměstnán a plně zapojen do výrobního procesu. Podle své výpovědi totiž pracoval jako pomocný dělník v kovovýrobě v pravidelných desetihodinových směnách (docházku do práce si evidoval na pracovišti), práci mu přiděloval a kontroloval pan M., jakožto jednatel dané společnosti, který mu měl zároveň i vyplatit slíbenou odměnu ve výši 80 Kč za hodinu. V tomto případě tak není pochyb o tom, že stěžovatel vykonával práci osobně a podle pokynů dané společnosti, neboť byl v pozici pomocného dělníka zcela začleněn do jejího výrobního procesu.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu byl přitom naplněn i znak soustavnosti. Stěžovatel sám výslovně uvedl, že předmětnou činnost pro danou společnost vykonával ode dne 11. 9. 2018, přičemž práci měl domluvenu do 3. 10. 2018, tj. celkem měl pracovat po dobu nejméně 3 týdnů. Z pohledu posouzení znaku soustavnosti je dále klíčové, že stěžovatel do zaměstnání docházel pravidelně každý pracovní den, a to ve stálých směnách od 8:00 do 18:00 hod. a vykonával tutéž – opakující se – práci pomocného dělníka. Je tedy zřejmé, že znak soustavnosti byl v projednávaném případě naplněn, a to oproti stěžovatelem uváděnému případu, řešenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, v němž zdejší soud vyslovil, že znak soustavnosti není splněn při jednorázové bezúplatné pomoci mezi příbuznými (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017 - 41).

[20] Obdobně nepřipadnou byla i námitka, že za svou činnost stěžovatel nedostal žádnou odměnu, a tudíž nemohlo jít o výkon závislé práce. Stěžovateli sice skutečně žádná odměna vyplacena nebyla, nicméně ji měl přislíben, a to ve výši 80 Kč/hod. Rozhodně proto nelze říci, že práci vykonával bezúplatně. V tomto ohledu lze opět poukázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, z něhož jasně vyplývá (mimo to, že odměna za práci nepředstavuje znak závislé práce, ale spíše indikátor její existence), že významnou skutečností z pohledu dovozování znaků závislé práce je nejen vyplacení odměny, ale již její příslib.

[21] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že na základě výpovědi stěžovatele ze dne 2. 10. 2018 nemá nejmenší pochybnosti o tom, že jeho činnost naplňovala všechny znaky závislé práce a že tedy šlo o faktický zaměstnanecký vztah. Pro úplnost lze navíc dodat, že tato výpověď ve skutečnosti nebyla jediným podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pomíne-li Nejvyšší správní soud negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce ze dne 3. 11. 2018 a informaci Úřadu práce České republiky ze dne 23. 10. 2018, potvrzující, že stěžovatel neměl dle dostupných databází vydáno povolení k zaměstnání, ve správním spise se dále nachází fotodokumentace z provedené kontroly, na níž je mj. zachycen i stěžovatel stojící u výrobní linky (výrobního stroje). Tato skutečnost přitom zcela zapadá do obrazu podávajícího se z výpovědi stěžovatele, jak jej Nejvyšší správní soud předestřel výše. Námitka neprokázání znaků závislé práce je tedy nedůvodná.

[22] Pokud jde o druhou spornou otázku (hodnocení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), Nejvyšší správní soud předně podotýká, že povinností stěžovatele je v kasační stížnosti předestřít konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38). V projednávané věci ovšem stěžovatel setrval pouze v rovině zcela obecného nesouhlasu s vypořádáním předmětné otázky správními orgány a krajským soudem. V této souvislosti je proto třeba poukázat na to, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání (srov. rozsudek dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26). Nejvyšší správní soud tedy rovněž v obecné rovině uvádí, že správní orgány i krajský soud se dopadem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele řádně zabývaly, a to zcela v intencích § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vycházely přitom z výpovědi stěžovatele, z níž je zcela zřejmé, že svůj soukromý a rodinný život vedl, vede a chce vést na Ukrajině, kde má rodiče, manželku i dceru; stěžovatel ostatně výslovně vypověděl, že v České republice není nijak integrován do společnosti a chce se vrátit na Ukrajinu. Později přitom neuvedl jedinou konkrétní skutečnost, jíž by tuto svou výpověď vyvrátil a nečinil tak ani v kasační stížnosti.

[23] Z tohoto pohledu proto nelze považovat za nepřiměřenou ani dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území států Evropské unie, jež byla stanovena v délce 6 měsíců. Takto uložená doba vyhoštění rozhodně není nepřiměřená okolnostem případu, když podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné stěžovatele za vytýkané jednání vyhostit až na dobu pěti let – v konkrétním případě tudíž byla tato doba stanovena při spodní hranici zákonného rámce. Rovněž lze nepochybně přihlídnout i k tomu, že stěžovatel podle své výpovědi věděl, že není oprávněn pracovat bez patřičného povolení a že by tím porušil právní předpisy České republiky a přesto se nechal zaměstnat.

V. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. dubna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu